

Sygn. akt XIV C 840/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jan Sterczała

Protokolant st. prot. Małgorzata Gawrońska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2022 roku w Pile

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko Towarzystwu (...) SA w W.

o zapłatę

1/ zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 94 434 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie powództwo co do odsetek oddala;

2/ zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

3/ nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 5 601,40 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, których nie miał obowiązku uiścić powód.

Jan Sterczała

Sygn. akt XIV C 840/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 sierpnia 2019 roku, powód A. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. na jego rzecz kwoty 94.434 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 16 listopada 2018 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Na rozprawie dnia 28 lutego 2022 roku strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

A. S. był właścicielem samochodu osobowego marki R. (...) VdCi, rok produkcji 2016, nr seryjny (...) o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 16 sierpnia 2018 roku zawarł umowę ubezpieczenia przedmiotowego pojazdu, która to umowa została potwierdzona polisą nr (...) z okresem ubezpieczenia OC i AC od dnia 16 sierpnia 2018 roku do dnia 15 sierpnia 2019 roku. Suma ubezpieczenia została określona w umowie na kwotę 96.434 zł brutto. Integralną część

umowy stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia Autocasco ustalone Uchwałą Zarządu nr 180/2016 z dnia 13 grudnia 2016 roku, zwane także OWU.

Zawarta umowa obejmowała swoim zakresem szkody powstałe w przedmiocie ubezpieczenia spowodowane uszkodzeniem, zniszczeniem lub utratą przedmiotu ubezpieczenia lub jego wyposażenia, wskutek m.in. wypadku, uszkodzenia przez osoby trzecie, kradzieży, itp. Kradzież zgodnie z § 1 ust. 3 OWU definiowano jako działanie określone w art. 278 k.k. (kradzież), art. 279 k.k. (kradzież z włamaniem) lub art. 280 k.k. (zabór cudzej rzeczy przy użyciu przemocy, lub groźby jej użycia albo doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności w celu kradzieży mienia).

Zakres ubezpieczenia Autocasco został poszerzony o opcję zakładającą stałą wartość rynkową pojazdu w okresie trwania umowy. Zgodnie z nią, Ubezpieczający za dodatkową opłatą nabył gwarancję utrzymania wartości rynkowej pojazdu z dnia zawarcia umowy ubezpieczenia przez cały jego okres. Jako podstawę do rozliczenia szkody w przypadku szkody całkowitej lub kradzieży pojazdu przyjmuje się wartość rynkową z dnia zawarcia umowy ubezpieczenia. W związku z tym powód uiścił zwiększoną składkę ubezpieczeniową w łącznej kwocie 4.398 zł. Wartość samochodu powoda w dniu zawarcia umowy została ustalona kwotę 96.434 zł brutto.

/polisa ubezpieczeniowa nr (...) (k.9-23v.), zeznania świadka G. J. (k.70-71), przesłuchanie powoda (k.81-82)/

12 listopada 2018 roku powód wyjechał z domu, w celu spotkania z G. J., kolegą powoda, który mieszkał w B.. Po dotarciu na miejsce, A. S. zostawił samochód na parkingu przy ul. (...). W nocy z 12 na 13 października 2018 roku przedmiotowy pojazd został z tego parkingu skradziony. Po złożeniu zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, Komenda Powiatowa Policji w B. pod nadzorem Prokuratury Rejonowej, prowadziła w tej sprawie postępowanie przygotowawcze. Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2019 roku postępowanie to zostało umorzone z powodu braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa.

/przesłuchanie powoda (k.81-82), odpis postanowienia o umorzeniu dochodzenia (k.28).

W dniu 15 października 2018 roku powód zgłosił szkodę w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym. 6 maja 2019 roku Towarzystwo (...) S.A. skierowało do powoda pismo, w którym wskazało, że nie może przyjąć odpowiedzialności gwarancyjnej za szkodę wynikającą z kradzieży samochodu marki R. (...) VdCi stanowiącego własność powoda. W uzasadnieniu tego pisma ubezpieczyciel wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego uzyskał informację o prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową Bydgoszcz Południe dochodzeniu w tej sprawie oraz o przyczynach jego umorzenia. W związku z tym jego zdaniem nie zostały wyczerpane znamiona definicji kradzieży, a zatem nie można mówić o odpowiedzialności towarzystwa ubezpieczeniowego za przedmiotową szkodę.

Podczas przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego pozwany zlecił dokonanie wyceny samochodu. Zgodnie z wyceną z dnia 24 października 2018 roku, ustalono, iż wartość rynkowa pojazdu na dzień wykonania opinii wynosi 82.300 zł.

Powód odwołał się od przedmiotowej decyzji, jednak pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe w piśmie z 8 maja 2019 roku podtrzymało swoje stanowisko co do odmowy przyjęcia odpowiedzialności za szkodę i odmowy wypłaty odszkodowania.

/akta szkody nr 112- (...), pismo pozwanego z dnia 6.05.2019r. (k.30), pismo pozwanego z dnia 8.05.2019r. (k.31)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następującą ocenę dowodów.

Powyżej ustalony stan faktyczny zasadniczo nie budził wątpliwości. Nie kwestionowano faktu zawarcia umowy ubezpieczenia i jej treści. Spór dotyczył zasadności wypłaty odszkodowania oraz jego wysokości.

Zgromadzone w aktach sprawy dokumenty zasługują na wiarygodność, gdyż nie budziły wątpliwości co do ich prawdziwości i autentyczności, a ich moc dowodowa nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron.

G. J. jest znajomym powoda. Świadek zeznawał w sposób wiarygodny i logiczny. Potwierdził, iż powód do B. przyjechał do niego oraz w konsekwentny sposób opisał przebieg wydarzeń po zorientowaniu się powoda, iż skradziono mu samochód.

M. S. jest żoną powoda. Zeznania świadka uznać należało za wiarygodne, lecz nie mające dużego znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Świadek P. J. jest agentem ubezpieczeniowym. Świadek zeznawała w sposób logiczny. Wskazała, iż wartość pojazdu ma wpływ na cenę ubezpieczenia. Zeznania świadka choć wiarygodne, nie miały istotnego znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Na wiarę zasługuje opinia biegłego J. S.. Opinia opracowana została w sposób fachowy, rzetelny i wyczerpujący. Była spójna, logiczna i zrozumiała. W sposób przekonujący i nie budzący zastrzeżeń zostały w niej wskazane przesłanki, które pozwoliły na ocenę wartości rynkowej skradzionego samochodu w chwili zawarcia umowy ubezpieczenia. Opinia ta jednak nie miała kluczowego znaczenia dla końcowych wniosków i rozstrzygnięcia sprawy.

Za wiarygodny w całości Sąd uznał dowód z przesłuchania powoda A. S. w charakterze strony. Powód wyjaśnił szczegółowo okoliczności kradzieży przedmiotowego pojazdu, a także sposób dochodzenia odszkodowania od pozwanego. Zeznania powoda są logiczne, konsekwentne i zbieżne z treścią znajdujących się w aktach dokumentów, dlatego nie było żadnych podstaw, aby odmówić im wiary.

Sąd zważył, co następuje :

W niniejszej sprawie powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego odszkodowania za szkodę, jaką poniósł w związku z kradzieżą samochodu osobowego marki R. (...) dCi, wyprodukowanego w roku 2016, o numerze seryjnym (...), który w dniu kradzieży był ubezpieczony w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W.. Fakt zawarcia umowy oraz jej treść nie były sporne między stronami.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie z § 2 pkt 1 tego przepisu świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie z art. 821 k.c. przedmiotem ubezpieczenia majątkowego może być każdy interes majątkowy, który nie jest sprzeczny z prawem i daje się ocenić w pieniądzu.

Zgodnie z art. 824 § 1 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, suma ubezpieczenia ustalona w umowie, stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela.

Zgodnie z art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Sąd rozpatrując kwestię zasadności roszczenia dochodzonego pozwem, nie miał wątpliwości co do tego, że powodowi odszkodowanie się należy.

W przedmiotowym postępowaniu nie ulega wątpliwości fakt, iż samochód osobowy będący własnością powoda został skradziony. Co prawda, w toku postępowania przygotowawczego stwierdzono brak danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa, w związku z czym dochodzenie umorzono, jednak Sąd nie jest związany przedmiotową decyzją. Dokonując wnikliwej analizy akt sprawy, Sąd nie znalazł podstaw do uznania, iż do takiej kradzieży nie doszło.

Podstawą ustalenia wysokości odszkodowania natomiast była wartość rynkowa skradzionego pojazdu z daty zawarcia umowy ubezpieczenia między stronami, ustalona przez Ubezpieczyciela na kwotę 96.434 zł. Strony przy zawieraniu umowy ubezpieczenia uzgodniły, że przez cały okres jej trwania utrzymana zostanie stała wartość rynkowa pojazdu. Wycena przedmiotu ubezpieczenia dokonana została przez pozwanego, wobec czego kwota wskazana w polisie jako wartość samochodu jest wiążąca. Jego wycena w toku postępowania likwidacyjnego nie może mieć wpływu na wysokość odszkodowania. Zawarcie umowy z założeniem stałej wartości rynkowej pojazdu oznacza więc powinność otrzymania przez uprawnionego odszkodowania według jego wartości określonej w polisie na dzień zawarcia umowy ubezpieczenia. Powyższa gwarancja oznaczała, że w przypadku m.in. kradzieży, powodowi wypłacona zostanie kwota oznaczona w umowie. Postanowienie o przyjęciu stałej wartości rynkowej pojazdu przesądza zatem, że wartość pojazdu jest „stała w całym okresie ubezpieczenia”, nie wyjaśnia jednak jak ją określić i jakie ma ona znaczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 roku V CSK 305/17).

Sposób określenia wartości rynkowej pojazdu wynika z definicji zawartych w § 1 OWU. Zgodnie z tym wartość rynkowa pojazdu to wartość ustalona na podstawie notowań rynkowych pojazdu danej marki, typu i roku produkcji w systemie eksperckim (...) E. lub E. z uwzględnieniem przewidzianych w nim korekt, w szczególności związanych z wyposażeniem pojazdu, przebiegiem, stanem technicznym, okresem eksploatacji pojazdu, wcześniejszymi naprawami, liczbą właścicieli, sposobem jego poprzedniego użytkowania.

W myśl § 8 ust 1 pkt 1 „ (...)w przypadku kradzieży odszkodowanie należne jest w kwocie równej wartości rynkowej pojazdu z dnia powstania szkody”.

Zestawienie tych reguł pozwala wyciągnąć wniosek, iż rozszerzenie umowy o opcję stałej wartości rynkowej znaczy, iż wartość pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania w przypadku kradzieży odpowiada wartości ustalonej przez pozwanego w dniu zawarcia umowy, ponieważ wartość ta jest niezmienna w całym okresie ubezpieczenia. Wobec tego wartość pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania wynosi tyle samo co w dniu podpisania umowy. Jak wskazał Sąd Najwyższy późniejszy spadek wartości pojazdu wskutek jego starzenia się, eksploatacji i zmiany tendencji rynkowych nie wywrze wpływu na wysokość należnej poszkodowanemu sumy pieniężnej, która w takim wypadku może być wyższa od poniesionej szkody.

Mimo, iż biegły rzeczoznawca J. S. w sporządzonej przez siebie opinii wycenił skradziony pojazd na kwotę 67.100 zł, to Sąd przy ustalaniu należnego powodowi odszkodowania wziął pod uwagę wycenę dokonaną przez pozwanego w dniu podpisania niniejszej umowy, uznając to za zasadne. Wobec czego uwzględnił roszczenia powoda w całości.

O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z § 8 pkt. 17 ogólnych warunków ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązany jest do wypłaty świadczenia w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o zdarzeniu. Jeśli jednak w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności A. lub wysokości odszkodowania jest niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Biorąc jednak pod uwagę fakt, że w dniu 14 kwietnia 2019 roku wydano postanowienie o umorzeniu śledztwa, uznać należało, że w dniu jego wydania zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności niezbędne do wypłaty odszkodowania. Należy przyjąć, iż zwłoka w wypłacie świadczenia nastąpiła od dnia 28 kwietnia 2019 roku. W związku z powyższym odsetki od kwoty 94.434 zł zasądzono od dnia 29 kwietnia 2019 roku. W pozostałym zakresie powództwo co do odsetek Sąd oddalił.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). § 3 przywołanego przepisu wskazuje, że do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawienia strony.

W niniejszej sprawie powód reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika – adwokata, w związku z czym musiał ponieść koszty zastępstwa procesowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie drugim wyroku zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda A. S. kwotę 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę kosztów zastępstwa procesowego składa się kwota 5.400 zł stanowiąca wynagrodzenie adwokata należne za reprezentację w sprawie, zgodnie z § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów (Dz.U. z 2018 r., poz.265) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Powód w toku postępowania zwolniony został w całości z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Na koszty tymczasowo pokryte ze środków Skarbu Państwa składają się: opłata od pozwu – 4.818 zł, koszty sporządzenia opinii uzupełniającej przez biegłego – 758,20 zł, zwrot kosztów podróży świadka P. J. – 25,20 zł. Łącznie 5.601,40 zł.

W związku z powyższym, Sąd w punkcie trzecim wyroku nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 5.601,40 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, których nie miał obowiązku uiścić powód.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

sędzia Jan Sterczała